

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Θὰ ταπεινωθῶ ἐν ἀνάγκῃ, συνέχισε ὁ δούξ, θὰ ταπεινωθῶ, ἔγω, ἕνας Μονιμορανού καὶ ἴσως νὰ ἐπιτόχω γιὰ τὴν Μαρία Στοῦαρτ τὴν ταπεινὴ χεὶρ τοῦ μοῦ ζήτηί...

Ἐοργήρος εὐχαρίστησε μὲ θερμότητά τὸν δούκα γιὰ τὶς μεγάλες του προθέσεις καὶ ἔπειτα σηκώθηκε.

— Γιατὶ σηκώνεσθε, κύριε ἰσοκώμη; φώναξε ὁ Ἐρρίκος. Μήπως ἀσπυρεῖτε νὰ φύγετε ἀπὸ τώρα; Δὲν μᾶς χάνετε λοιπὸν τὴ χεὶρ νὰ δεχθῆτε νὰ σᾶς φιλοξενήσουμε γιὰ λίγες ἡμέρες τοῦλάχιστον;

Ἐοργήρος κοκκίνησε πάλι καὶ ἀπάντησε :

— Ὅταν εἶνε κανεὶς ὁ ἀφοσιωμένος ὑπηρέτης μιᾶς αἰχμαλωτῶν βασιλείας, δὲν πρέπει νὰ σκεπτεται παρὰ ἐκείνην καὶ οὐχὶ τὸν ἑαυτὸ του... Δὲν εἶνε εἶτοι, κύριε δούξ; Ὡστόσο ἀναγκάζομαι νὰ σᾶς ὁμολογήσω, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται νὰ μὲ κρίνετε ἀσπυρῶν, ὅτι ὁ ἔρχομός μου στὴ Γαλλία εἶχε διῶ σκοπούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μόνο τὸν ἕνα ἐξεπέληρωσα.

— Καὶ ὁ ἄλλος; τὸν ἐρώτησε ὁ δούξ.

— Ὁ ἄλλος εἶν' ἐντελῶς προσωπικός.

— Σέβομαι τὸ μυστικὸ σας, εἶπε ὁ Ἐρρίκος. Ὡστόσο ἐπιμένω νὰ σᾶς φιλοξενήσω μὰ βδομάδα τοῦλάχιστον...

— Θὰ δεχόμεθα τὴ φιλοξενία σας μὲ τὴ μεγαλειότερη χαρὰ, ἀπάντησε ὁ Ρογήρος. Ἀλλὰ κρίναιτε καὶ μόνος σας. Ἀγαπᾶω μὰ νᾶ, μὲ τὴν ὁποία εἶμαι ἀπὸ καρδὴ χωρι- σμένος.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, συνέχισε ὁ Ρογήρος κοκκινι- ζοντας περισσότερο καὶ χαμογελώντας, ἔλ- πεζω νὰ τὴν ξαναβρῶ στὸ Παρίσι καὶ βιά- ζομαι νὰ πάω ἐκεῖ...

Ἐοργήρος χαμογέλασε καὶ τοῦ ἀπάν- τησε :

— Ναί... Καταλαβαίνω... Μπορεῖτε νὰ φύγετε... Θὰ ἤθελα βέβαια ν' ἀπολαύσω σοῦ τὸ δυνατόν περισσότερο τὴ συντροφιά σας, γιὰτὶ εἶν' ὡς ἐρμηίτης στὸν πόρο μου, ἀρ' ὅτου ὁ δούξ τῆς Ἀλανσόν μὲ ἀντικατέστησε στὴν αὐλή... Θὰ ἤθελα πάλι νὰ μένατε κοντά μου καὶ νὰ συνομιλοῦσαμε γιὰ Ἐκείνην ποῦ εἶνε τόσο προσφιλεὴς καὶ στοὺς δύο μας, ἀλλὰ

— δυστυχῶς γιὰ μένα! — τὰ δικαιώματα τῆς καρδιάς εἶνε ἀνώτερα ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα. Φύγετε... Φύγετε... Πηγαίνετε νὰ βοηθετῆ τὴν ἀγα- πημένη σας... Μά, γιὰ ἐσταθῆ... ὅσο περισσότερο σας κυττάω, τόσο πὸ βέβαιον μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν σᾶς συναντῶ γιὰ πρώτη φορὰ...

— Μὰ κ' ἐγὼ, ἠρηλότες, ἀκριβῶς τὸ ἴδιον σκεπτόμαι γιὰ σᾶς.

— Πιστεύετε καὶ οὐεὶς ὅτι μ' ἔχετε δῆ καὶ ἄλλοτε;

— Μάλιστα, ἠρηλότες! ἀπάντησε ὁ Ρογήρος. Τόση ὥρα παιδεύω τὸ μυαλὸ μου γιὰ νὰ θυμηθῶ ποῦ σᾶς ἔχω ξαναδῆ, μὴ δὲν τὸ κατορθώνω...

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον! εἶπε ζωηρὰ ὁ δούξ. Τὶ παράδοξον πράγμα!... Μοῦ ἐπιτρέπεται νὰ σᾶς ἀπειθῶμαι μερικὲς ἐρωτήσεις;

— Θὰ ἦταν μεγάλη τιμὴ γιὰ μένα, ἂν θὰ μπορούσα νὰ σᾶς ἀπαν- τήσω...

— Ἀπὸ τὴν προφορά σας μοῦ φαίνεται ὅτι, παρ' ὅλο τὸ ἀγγλικὸ σας ὄνομα, εἰσθε Γάλλος... Μήπως ἀτάτομα;

— Ὁχι, κύριε δούξ, εἶμαι πράγματι Γάλλος. Εἶμαι ὁραφάνος ἀπὸ μικρὸ παιδί, γιὰτὶ ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μητέρα μου πέθαναν τὴν ἴδια ἡμέρα. Ἡ βασίλισσα Μαρία Στοῦαρτ, ἡ ὁποία μὲ παρέλαβε τότε καὶ μοῦ χρη- σίμενε ὡς μητέρα, μοῦ ἔδωσε τὸ ὄνομα καὶ τὸν τίτλον ποῦ ἔχω τώρα, χωρὶς ὅμως νὰ μοῦ γνω- στοποιήσῃ τὸ ἀληθινὸ μου ὄνομα. Μὰ μέρα ποῦ τὴν ἐρώτησα μὲ σεβασμὸ γιὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ, μοῦ ἀπάντησε ὅτι καλύτερα θὰ ἦταν νὰ μὴ μάθω τί- ποτε.

— Ἐξέρετε τοῦλάχιστον ποῦ γεννηθήκατε, ρώ- τησε ὁ δούξ.

Ἐοργήρος κούνησε ἀρνητικὰ τὸ κεφάλι του καὶ ἀπάντησε :

— Ὅποτε αὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Καθὼς βλέπετε, ἡ

ἀποκρίσεις μου εἶνε τέτοιες, ὥστε νὰ μὴν ἠμποροῦν νὰ διαφωτίσουν τὰς ἀναμνήσεις σας... Καὶ τώρα ἐπιτρέπατέ μου νὰ σᾶς πᾶνω κ' ἐγὼ μὰ ἐρώτησι :

— Ἐυχαρίστω, ἀγαπητὴ μου...

— Λοιπὸν, κύριε δούξ, ὑπάρχει στὴ Γαλλία κάποιος σεβάσιμος κληρικὸς, ὁ ὁποῖος εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μπορέσῃ νὰ μὲ ὀδηγήσῃ στὴ ἴγνη τῆς νέας ποῦ ἀγαπᾶ καὶ ποῦ πάω τώρα νὰ βρῶ στὸ Παρίσι. Ὁ λαμπρὸς αὐτὸς ἱερεὺς ἦταν ἐφημέριος τῆς βασιλείας Μαρίας Στοῦαρτ στὴ Σκωτία καὶ συντροφὸς τῆς ἐστὶν αἰχμαλωσία στὴν Ἀγ- γλία... Μήπως ξέρετε τί ἀπάντη;

— Τὸ ὄνομά του; ρώτησε ὁ δούξ, ὁ ὁποῖος εἶχε ἀρχίσει νὰ ξα- νημάζεται.

— Δὸν Μαθουρίνο! ἀπάντησε ὁ νέος.

Ἀμέσως ὁ δούξ τοῦ Μονιμορανού χτύπησε χαρομένους τὰ χεῖρα του καὶ φώναξε :

— Ὡ! ὡς πρὸς αὐτὸ τοῦλάχιστον εἶπε τυχερῶς, κύριε ἰσοκώμη.

— Γνωρίζετε λοιπὸν τὸν Δὸν Μαθουρίνο; εἶπε ὁ Ρογήρος, λάμποντας ὄλος ἀπὸ ἐλπίδα.

— Ἄν τὸν γνωρίζω;... Εἶνε ὁ ἐφημέριος μου.

— Καὶ βρίσκεται ἐδῶ, στὸ Σαντιγύ; ρώ- τησε μὲ ἀγωνία ὁ Ρογήρος.

— Ναί, ἀγαπητὴ μου ἰσοκώμη, ἀπάντησε ὁ δούξ, βρίσκεται ἐδῶ στὸ Σαντιγύ καὶ μπο- ρεῖτε νὰ τὸν δῆτε ἰμέσως, ἂν θέλετε...

— Ὡ! εἶπε ὁ Ρογήρος, ἀπλώνοντας ἱε- ρευτικὰ τὰ χεῖρα του. Αὐτὸ εἶνε τὸ πρῶτον ποῦ ἐπιθυμῶ πὸ πολλὸ στὸν κόσμον.

— Ἐλάτε τότε μαζί μου...

Ἡ τελευταία αὐτῆς λέξις ἀνηλλάχθη- σαν ἀκριβῶς τὴ στιγμὴ ποῦ ὁ Δὸν Μαθουρί- νος, τελειώνοντας τὴν κουνέλια του μὲ τὴ Λεσκή, εἶχε κατέβει στὴν αὐλὴ τοῦ πόργου.

Μία φασαρία μεγάλη γινόταν ἐκείνη τὴν ὥρα στὴν αὐλή.

Ὁ φίλος μας ὁ Ρολάνδος ἐμαστίγωνε ἀ- λυπῶτα ἕνα δασοφύλακα, ὁ ὁποῖος εἶχε τοί- μησι νὰ τραβήξῃ τ' αὐτὰ τοῦ ἀκολούθου Ἀμαδι.

— Μὰ κῆρος διοικητῆ, διαμαρτύρητο ὁ δα- σοφύλαξ, ξέρετε ποῦ βόηκα τὸ καλύτερον αὐτὸ;

— Ποῦ τὸ βόηκε, ἀρχοῦε; τὸν ρώτησε ὁ Ρολάνδος, ἐξακολου- θώντας νὰ τὸν χτυπᾷ.

— Στὸ σπίτι μου, κύριε διοικητῆ... τραυλίσαι ὁ δασοφύλαξ.

— Σοῦ ἔκανε μεγάλη τιμὴ, ἄθλιε...

— Μά, κύριε διοικητῆ, φιλοῦσε τὴ γυναίκα μου...

— Καὶ ἡ γυναίκα σου τὸν ἄφηνε νὰ τὴ φιλήσῃ;

— Ναί, κύριε διοικητῆ... Εἶχε καθήσει μάλιστα στὰ γόνατά του!... Καθὼς ξέρετε, αὐτὸς ὁ διαβολάκος κληγγαίει ὅλες τὶς γυ- ναίκες!...

— Αὐτὸ ἀποδεικνύει, ὅτι ἡ γυναίκα σου ἔχει καλαισθησία, ἐνῶ εἶσαι εἷσαι ἕνας ἀρχοῦε, γιὰτὶ τόλμησε, γιὰ ἕνα τόσο ἀόσιμαντο πράγμα, νὰ κακομεταχειριεῖται ἕναν εἰσαγριδῆ!...

Καὶ λέγοντας αὐτὰ, ὁ Ρολάνδος κατέφερε τὸ μαστίγιόν του μὲ διπλὴ δύναμι στὶς πλάτες τοῦ δασοφύλακος, ὁ ὁποῖος οὐραλιάζε.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἔφτασαν συγχρόνως στὴν αὐλή, ὁ δούξ καὶ ὁ Ρογήρος ἀπὸ τὴ μὰ μεριά καὶ ὁ Δὸν Μαθουρίνος ἀπ' τὴν ἄλλη.

— Τὶ εἶνε λοιπὸν, ἀγαπητὴ μου διοικητῆ, ρώτησε ὁ δούξ τὸ Ρολάνδο.

Ἐοργήρος ἐπλησίασε κ' ἑτοίμαζόταν ν' ἀπο- κριθῆ, ὅταν ἔξαφνα εἶδε τὸ Ρογήρο. Ἀμέσως, πνι- γοντας μὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως, ὁπισθοχώρησε.

— Τί ἔχετε; τὸν ρώτησε ὁ δούξ.

— Τίποτε, κύριε δούξ... τίποτε! ψυθύρισε ὁ Ρο- λάνδος. Μοῦ φάνηκε πῶς... ἀλλὰ γελᾶστηκα...

Καὶ πρόσθεσε μὲ σιγαλὴ φωνή :

— Τὶ ὁμοίότης!...

— Αὐτὸς ὁ διαβολάκος κληγγαίει ὅλες τὶς γυναίκες!...

